

Sygn. akt II C 701/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. L. (1)

przeciwko T. M.

o zapłatę kwoty 2.461,40 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 701/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 sierpnia 2015 roku powód R. L. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego T. M. kwoty 2.461,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Nadto, żądał nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu podniesiono, że postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015 roku Sąd przysądził na rzecz powoda prawo własności lokalu mieszkalnego numer (...) w Ł. przy ulicy (...) oraz stwierdził obowiązek wydania przez pozwanego na rzecz powoda tego lokalu mieszkanego. Pozwany nie zrealizował nałożonego przez Sąd obowiązku wydania prawa, wobec czego powód złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Powód uiścił komornikowi opłatę stałą w kwocie 2.461,40 zł, której pozwany nie zwrócił jego rzecz.

(pozew k. 2-2v.)

Odpis pozwu z załącznikami i z pouczeniem w trybie art.206 § 2 k.p.c. oraz art. 210 § 2¹ k.p.c. został doręczony pozwanemu przez awizo z dniem 10 listopada 2015 roku. Pozwany został zobowiązany do złożenia odpowiedzi na pozew, w której ustosunkuje się do twierdzeń zawartych w pozwie w terminie 14 dni - pod rygorem zwrotu odpowiedzi na pozew i zgłoszenia w terminie 14 dni wszelkich twierdzeń zarzutów i dowodów pod rygorem ich pominięcia, jako spóźnionych.

(zarządzenie k.10, dowód doręczenia k.13)

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, ani wyjaśnień. Nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności. Pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, pozwany nie stawił się na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 roku.

(protokół rozprawy k. 18-19, nagranie 00:00:23-00:01:28)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny – Sekcja Egzekucyjna przysądził na rzecz R. L. (1) prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w Ł., przy ulicy (...) wraz z udziałem we współwłasności części budynku nie służących wyłącznie do użytku właścicieli lokali oraz udziałem w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu, na której posadowiony jest budynek, dla którego to prawa Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) za cenę 87.000 zł, uiszczoną w całości gotówką (punkt 1) oraz stwierdził obowiązek wydania przez T. M. na rzecz R. L. (1) prawa opisanego w punkcie 1 orzeczenia (punkt 2).

(dowód: postanowienie k.4)

Pozwany nie wydał na rzecz powoda lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ulicy (...) wraz z prawami z nim związanymi. W związku z tym, R. L. (2) złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. wniosek o wszczęcie egzekucji w zakresie wprowadzenia w posiadanie nieruchomości.

W dniu 6 sierpnia 2015 roku Komornik wezwał powoda do uiszczenia opłaty stałej w wysokości 2.461,40 zł w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu wniosku.

(dowód: wezwanie k.5)

W dniu 7 sierpnia 2015 roku R. L. (2) uiścił na konto Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. opłatę stałą w kwocie 2.461,40 zł.

(dowód: potwierdzenie transakcji k.3)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów.

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron zgłoszony w pozwie z uwagi na nielewość prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, wobec braku podstawy prawnej żądania pozwu, o czym będzie mowa w dalszych rozważaniach.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia od pozwanego kwoty 2.461,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionych w toku postępowania egzekucyjnego o wprowadzenie w posiadanie nieruchomości.

Pozwany nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani wyjaśnień, nie wnosił o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z kolei, stosownie do przepisu art. 340 k.p.c., wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

W niniejszej sprawie, pozwany, pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawił się na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 roku. Nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew ani wyjaśnień. Dlatego też wydany w sprawie wyrok jest wyrokiem zaocznym.

Powództwo podlegało jednak oddaleniu w całości, wobec braku podstawy prawnej.

Zasady ponoszenia kosztów postępowania w postępowaniu egzekucyjnym reguluje przepis art. 770 k.p.c., który stanowi, że dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Podlegają one ściągnięciu wraz z egzekwowanym roszczeniem. Koszt egzekucji ustala postanowieniem komornik, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. O kosztach tych organ egzekucyjny orzeka w tym postępowaniu, z którego wynikły. Dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi zarówno koszty egzekucyjne jak i koszty poniesione w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności (tak również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 lipca 1970 roku, III CZP 48/70, OSNCP 1971 rok, nr 2, poz. 24).

Zgodnie z art. 770¹ k.p.c. prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie kosztów podlega wykonaniu po uprawomocnieniu się bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności.

Zestawienie przepisów art. 770 k.p.c. i art. 770¹ k.p.c. jednoznacznie wskazuje, że egzekucja kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji jest dopuszczalna po wydaniu postanowienia o ich ustaleniu. Ustalenie kosztów postępowania egzekucyjnego może nastąpić w zasadzie dopiero po zakończeniu egzekucji, ponieważ dopiero wówczas wiadomo, jakie koszty zostały poniesione. Na koszt egzekucji, oprócz opłaty egzekucyjnej, składają się także zaliczki na pokrycie wydatków (art. 39 i 40 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji) oraz należności pełnomocnika strony lub strony działającej bez pełnomocnika.

Należy, przy tym odróżnić zasady pobierania opłat od zasad ponoszenia kosztów egzekucji określonych w art. 770 k.p.c.. Reguła wyrażona w tym przepisie może być stosowana wtedy, gdy organ egzekucyjny decyduje o obowiązku zwrotu kosztów już poniesionych. Nie dotyczy ona natomiast tego, kto ma obowiązek uiścić konkretną opłatę. Kwestię te regulują bowiem szczegółowo przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Na postanowienie o kosztach postępowania, jeżeli orzekał o nich komornik, przysługuje skarga na czynności komornika (art. 767 k.p.c.). Na wydane postanowienie w przedmiocie skargi przysługuje stronom i komornikowi zażalenie. Prawomocne postanowienie w przedmiocie kosztów podlega, stosownie do przepisu art. 770¹ k.p.c., wykonaniu po uprawomocnieniu się bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności, czyli w oparciu o tytuł egzekucyjny, a nie tytuł wykonawczy.

Koszty postępowania egzekucyjnego, mają podobnie jak koszty procesu, charakter akcesoryjny w stosunku do przedmiotu postępowania egzekucyjnego i mogą być rozliczane jedynie w toku postępowania egzekucyjnego. Sposób ich ostatecznego rozliczenia uzależniony jest bowiem od przebiegu i wyniku owego postępowania. W rezultacie, poniesione w toku postępowania egzekucyjnego koszty nie mogą stanowić, podobnie jak koszty procesu, przedmiotu odrębnego postępowania, w którym byłyby dochodzone jako żądanie główne (por. uchw. składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 1951 roku, C 67/51, OSN 1951 rok, nr 3, poz. 63 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 roku, III CO 73/64, OSNCP 1966 rok, nr 7-8, poz. 108). Przyjęcie innej możliwości prowadziłoby do możliwości istnienia w obrocie prawnym dwóch podstaw do wyegzekwowania kosztów postępowania egzekucyjnego – jednej w postaci tytułu wykonawczego uzyskanego w procesie, drugiej w postaci tytułu egzekucyjnego wydanego przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym.

Opłata stała uiszczona przez powoda w toku postępowania egzekucyjnego zostanie rozliczona przez komornika po zakończeniu egzekucji. W niniejszej sprawie nie istnieje zatem podstawa prawna żądania pozwu. W sprawie, nie ma w szczególności zastosowania przepis art. 415 k.c. zgodnie, z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej na zasadzie winy są: szkoda, wina oraz normalny (adekwatny) związek przyczynowy. W niniejszej sprawie, nie można mówić o szkodzie

powoda w związku z uiszczoną w toku postępowania egzekucyjnego opłatą, skoro będzie ona podlegała rozliczeniu i wyegzekwowaniu na rzecz wierzyciela przez komornika.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. , strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód przegrał proces w całości, a zatem to jego obciąża uiszczona opłata od pozwu w kwocie 124 zł.